

1^e zondag Advent, jr. A, Xaveriuskerk, Jes. 2, 1-5; Ps. 122, 1-9; Rom. 13, 11-14; Mt. 24, 37-44

Pater Ward Biemans SJ

Broeders en zusters, de leerlingen van Jezus vragen Hem, wanneer de eindtijd zal zijn. Dat is eigenlijk de aanleiding van de Evangelielezing van vandaag. Die gedachte kan ons ook wel eens bekruipt, wanneer we horen over oorlog, of over klimaatverandering of over pandemieën: hoelang gaat dit alles nog duren? Wanneer houdt het een keer op? Maar Jezus geeft hier geen direct antwoord op. Dat laat de leerlingen achter met een gevoel van dreigende crisis en onzekerheid over wanneer deze dingen zullen gebeuren. Maar Jezus zegt wel heel duidelijk hoe de leerlingen moeten leven tot aan het einde der dagen. De komst van de Mensenzoon als rechter in de tijd wordt nu de focus van zijn onderricht. Alleen God de Vader weet het uur en de dag van die wederkomst van Christus, die *parousia*. Jezus herinnert zijn leerlingen aan de zondvloed in de tijd van Noach. Dit was altijd een beeld van oordeel over de ongelovigen en redding voor de gelovigen. Daarom doen de leerlingen en ook wij er goed aan om de tijd van oordeel aan God over te laten en in voortdurende waakzaamheid te leven als het gaat om de komst van de Mensenzoon. Aan het einde der tijden zal er een plotselinge en definitieve scheiding zijn van het rechtvaardige en het onrechtvaardige. Vandaar dat Jezus spreekt over de één die wordt meegenomen en de ander achtergelaten. Zij die meegenomen worden, zijn de uitverkorenen, die door de engelen zullen worden bijeengebracht en die zijn bestemd voor het eeuwig leven.

De Adventstijd is een tijd van voorbereiding, op het grote feest van de geboorte van de Mensenzoon, Jezus. De tweede lezing van de heilige Paulus past hier goed bij. Ook hij spreekt over waakzaamheid, omdat er een nieuwe dag aanbreekt. Daar hoort bij dat we de werken der duisternis vaarwelzeggen. Dus geen stiekem gedrag, dingen doen waarvan je weet dat ze eigenlijk niet horen en die je daarom in het verborgene doet. We moeten ons daarentegen wapenen met het licht, zoals dat in de Adventstijd steeds duidelijker gaat schijnen. Het begint met één kaarsje, maar het zal zich uitbreiden. Zo is het ook met de naastenliefde: als je die geeft aan iemand, zal diegene die het ontvangt het weer kunnen doorgeven aan een ander. Zo groeit de liefde, die begint in het klein.

Daarbij, zo zegt Paulus, is het nodig om ons te ontdoen van die dingen die haaks staan op de liefde, zoals overmatig drank- of drugsgebruik, ontucht, ruzie en boosheid. Die dingen kunnen de liefde juist in de kiem smoren.

In de eerste lezing hoorden we spreken over een visioen van Jesaja, die grote profeet uit het Oude Testament. Dat visioen gaat ook over het einde der dagen. Jesaja profeteert dat alle volkeren zullen trekken naar de berg Sion.

En dit ondanks de zonden van het volk. God is immers in staat om de zonden weg te nemen. Uit Sion komt de Wet, dit zijn de tien geboden van Mozes. Wanneer we spreken over het oordeel van God op het einde der tijden, dan zullen deze tien geboden een belangrijk richtsnoer zijn. Het visioen van Jesaja is een hoopvol visioen. Oorlogen zullen worden beëindigd en er zal genoeg voedsel zijn om te oogsten. Zo mogen wij in deze Adventstijd ook vooruitkijken, naar de komst van de Heer. Hij is de Vredevorst. Laten we waakzaam blijven, dat we het licht van Christus in ons leven herkennen en dat we in navolging van Hem mensen worden van vergeving in plaats van wrok, mensen van verzoening in plaats van hardheid. Zo wordt het licht van Christus een echt licht dat volop schijnt in ons leven. Amen.